Ave Medica!

Безрассудна мрія! куди ти мене
завела? невже, ти очі мені осліпила
згубливою проміннями своїми? Невже
ти серце моє одурила, прикувавши
~~вічною~~ ~~сила~~ ~~ва~~ мареною щастя? Невже
ти вирвала з мене слова, що гонитимуть
умерти ~~грусні~~ за мною? Ти
квіткою серця мого дорогу собі
устелила і кровю моєю
окрасила стопи свої, найкращий
прій мої віщем зомбим тобі
сам, ти, ~~[illegible]~~ горда цариця ~~[illegible]~~
мене повела за собою, мов
бранку-невільницю в моїй своїм
тріумфальнім, ідуть я окована
~~і стоїть мов [illegible] [illegible]~~
мізно і дзвонить ~~[illegible]~~
кайдани мої, ~~до ніг вона~~ з
~~[illegible]~~. Ти, насолоджуючись ~~горда~~ від
~~невіть [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
мене все одібрала (і ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ усі
всі багаті свої скарби)
~~[illegible]~~ тобі я повинна віддати

і книги, що вирвали мрії, під
ноги тобі простелили, мов боженьки
~~за вмаєрна~~ собі ти взяла за аквтора,
щоб сумно закохані рулі тобі
на корізу. Невже тобі, владарко,
гадно, що вбогеї щастя мої? Не
щастя, то був тілько сон, ти голосом
сучним від нього мене розбудила:
~~вдовою~~ прочирось, мій бранко, ти мусиш
слухати мені, співай мені пісню,
ту пісню, що спав в твоїм серці!
Горкими ту струну в своїй арфі,
що доси іще не бреніла, всі струни
озвалися мудрість хвалою мені,
Я дам тобі пучки дарунки, забудеш новою сном.
~~Вічно~~ ~~Переможеній~~ ~~Вічні~~ ~~Нарати~~. Ти лиш,
Даремне хотіла я арфу свою
почепити на вітах плакучих
смутної верби і дати велику
присягу, що в світі треба не
чути невільничих слів моїх.

Ти глянула поглядом владним,
безпаметна музо, і серце моє
затрепетіло і пісня моя залунала)
~~на вітру тобі~~, полинула струнко
мов стрела і миттєвим впала на
руки і всі мої думи та мрії
у голос йому проспівала, незро-
мезне слово сказала і вдала, мов
громом, остаточно надто моє.
(А ти, моя владарко горда, втішала
коснею бранки, очі твої пронизні
~~мов зорі~~ огнем перемогним
і вдив мене твій огонь і вуста
застановив забувати все я тобі
проспівала, ~~навіть~~ і те, чого уроду
всякому, навіть самій собі вголос
казати не хотіла, ~~не сміла~~. Все
ти від мене взяла — де твої
владарства, царице? Ось вони,
нижні дари: сльозо-коштовні

нарди, і людськи ~~[illegible]~~ признання — холодний кримтаємо... і смуг ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ мов. ~~[illegible]~~ горнім вогнем оксамит, тілько й скрапа ~~[illegible]~~ сраму ~~[illegible]~~ сраму і були кривавий рубіж — гарна ~~[illegible]~~ одежа для дівчинки, що йде в брідуфаєтному ході!.....

Радуйся, ясна царице, дівчинка вітає тебе!

1896, VIII 21. Київ